

РОМАНЪТ ПО КУЛТОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА

ASSASSIN'S
CREED IV
BLACK FLAG

ОРДЕНЪТ НА — АСАСИНИТЕ — ЧЕРНИЯТ ФЛАГ

ВЕЛИКИЯТ ПИРАТ ЕДУАРД КЕНУЕЙ СЕ ОКАЗВА В ЦЕНТЪРА НА ВЕКОВНА ВРАЖДА...

ИЗДАТЕЛСТВО
епа
PUBLISHING

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОЛИВЪР БОУДЪН

Черният флаг

Assassin's creed: Black Flag
Copyright ©2013Ubisoft Entertainment. All rights reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are
trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and other countries.
All artworks are the property of Ubisoft.

First published in Great Britain in the English language by Penguin
Books Ltd.

Published by arrangement with The Knopf Doubleday Publishing
Group, a division of Random House, Inc.

© Емилия Карастойчева, превод
Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство *ЕРА*, София, 2014
ISBN: 978-954-389-280-8

ЕРА

Първа част

1719 година

Веднъж отрязях носа на един човек.

Не си спомням кога точно се случи – май през 1719 или някъде тогава. Не си спомням и къде точно се случи. Нападнахме испански бриг. Искяхме провизиите му, разбира се. Гордея се, че поддържам „Гарвана“ добре снабден. На борда на брига обаче имаше и друго. Нещо, което няхаме, ала ни трябваше. По-точно някой. Готвач.

Нашият готвач и помощникът му бяха предали Богу дух. Спипахме помощника да пикае в баласта – сериозно провинение, което наказах по обичайния начин: моряците се изпикаха в кана и го накарах да я изпие до дъно. Никога не бях виждал, признавам, кана пикня да убие някого, но това сполетя помощник-готвача. Пресуши каната, легна си да спи през нощта и така и не се събуди. Готвачът го надживя, но той пък обичаше да пийва ром и да се разхожда по тъмно из кърмата. Чувах го как трополи по покрива на каютата ми – танцуваше жига. Една нощ обаче го чух как танцува по покрива, а сетне последва писък и плясък.

Камбаната заби и екипажът се втурна на палубата. Пуснахме котва и запалихме фенери и факли, но от готвача нямаше и следа.

Няколко момчета бяха работили с тях, разбира се, ала те си бяха просто хлапета – кулинарните им умения се

изчерпваха с белене на картофи и разбъркване на супата, а останалите бяха способни криво-ляво да кипнат канче вода, та оттогава се задоволявахме със сухоежба.

Неотдавна бяхме плякосали военен кораб – приятно приключение, в резултат на което се сдобихме с нова-новеничка батарея и трюм, пълен със снаряжение – закривени саби, пики, мускети, пистолети, барут, сачми и гюлета. От пленник, станал впоследствие мой моряк, научих за испански товарен кораб с особено вещ готвач. Говорели, че бил дворцов готвач, но оскърбил кралицата и го изгонили. Не вярвах на слухове, ала разказах историята на екипажа и обещах той да ни сервира храната, преди седмицата да е изтекла. Заехме се да намерим въпросния бриг, открихме го и веднага го нападнахме.

Новите ни оръдия ни послужиха добре. Обсипахме брига с гюлета, докато го надупчихме целия, платната му провиснаха като дрипи, а румпелът се разлетя на трески.

Моряците ми взеха на абордаж килнатия на една страна кораб и плъзнаха по палубата като миши пълчища. Въз въздуха се носеше тежка миризма на барут, мускетите бумтяха, а сабите дрънчаха. Бях сред тях както винаги – извадил скритото острие и стиснал закривената си сабя. Сабята ми служеше в мелетата, а с острието довършвах противника при близък сблъсък. Налетяха ми двамина. Обезвредих първия със сабята – срязах на две тривърхата му шапка и почти разполових главата му. Той падна на колене. Дръжката на оръжието ми стърчеше между очите му, забита твърде надълбоко. Опитах се да я освободя, но тя повлече гърчещото се тяло. В същия момент ме нападна вторият – гледаше ме ужасено, очевидно не беше свикнал да се бие. С един замах на острието му отрязал носа и постигнах желания резултат – той отстъпи назад, а от дупката, през която някога бе вдишвал, шурна кръв. Аз, от своя страна, стиснах с две ръце дръжката на сабята и я изтръгнах от черепа на първия нападател. После се

впуснах отново в битката. Тя приключи бързо с възможно най-малко жертви от противниковия екипаж – бях дал изрична заповед да не нараняват готвача. Бях инструктирал моряците си на всяка цена да го заловят жив.

Докато испанският бриг потъваше под вълните, ние отплавахме далеч от димната пелена и дървените отломки. Събрахме пленниците на палубата, за да намерим готвача. Устите на всичките ми моряци вече се пълнеха със слюнка, коремите ни куркаха и оглеждахме завистливо добре охранения испански екипаж.

Каролин ме научи да ценя добрата храна. Каролин, единствената ми истинска любов. През краткото ни време заедно тя изтънчи небцето ми. Ласкаеше ме мисълта, че би одобрила отношението ми към кулинарията и как предавам на моряците си вкуса към хубавите неща, защото знаем – отчасти благодарение на нея – че доволният мъж по-рядко се опълчва на командването. Сигурно затова през всичките години в открито море на кораба ми нито веднъж не е избухвал бунт. Нито веднъж.

– Аз съм – пристъпи той напред.

Само дето прозвуча по-скоро като „Ам мъм“ изпод превръзката, опасала лицето му. Някакъв глупак му бе отрязал носа.

2.

1711 година

Както и да е... Докъде бях стигнал? Аха, до Каролин. Любопитно ви е как я срещнах?

Е, както казват, дълга история. Налага се да се върна по-назад, към времето, когато бях фермер и отглеждах овце, не бях чувал за асасини и тамплиери, за Черната брада, Бенджамин Хорниголд, Насау и Обсерваторията.

Навярно нямаше и да чуя, ако в един горещ летен ден през 1711 година не се бях озовал в „Олд Шилейла“.

На младини бях луда глава. Обичах да си пийвам, макар това да подклаждаше желанието ми да размахвам пестници. Участвах в немалко... сблъсъци, така да се каже, с които не се гордея особено. Ала такъв е кръстът на любителите на чашката. Рядко се намира пияница с чиста съвест. Повечето от време на време решават да сложат точка, да се преобразят и дори да се обърнат към Бог или да се опитат да постигнат нещо в живота. Ала наближи ли пладне, им се прииска да си прояснат ума с едно малко и тръгват към кръчмата.

Гостилниците, за които говоря, се намираха в Бристол, на югозападния бряг на добрата стара Англия, където бяхме свикнали със сурови зими и прекрасни лета. През онази година – годината, когато я срещнах, 1711, както споменах – бях на седемнайсет.

И, да, бях пиян, когато се случи. Често бях пиян по онова време. Да речем... е, да не преувеличаваме, не бива да се zlepоставям. Навярно през половината време. Или малко повече.

Живеехме в покрайнините на селцето Хадъртън, на седем мили от Бристол. Имахме малка ферма и отглеждахме овце. Татко предпочиташе да се занимава с животните и включването ми в работата го освободи от най-омразната част от бизнеса – пътуването до града със стоката, пазарлъците с търговците и сключването на сделките. Щом отораснах достатъчно – имам предвид, колкото да гледам в очите прекупвачите и да търгувам с тях като равен – се залових тъкмо с това. За радост на татко.

Татко се казваше Бърнард. Мама – Линет. Бяха родом от Суонси, но се преместиха на запад, когато станах на десет. Още говорехме с уелски акцент. Беше ми все едно, че така се отличаваме от другите. Отглеждах овце, не бях овца.

Татко и мама казваха, че имам дар слово, а мама ми повтаряше колко добре изглеждам и как омайвам „птичките“. Вярно е, макар да го твърдя аз, наистина ме бива с дамите. Другояче казано – по-лесно се спогаждах с жените на търговците, отколкото със съпрузите им.

Как прекарвах дните си, зависеше от сезона. От януари до май – сезонът, когато се раждат агнетата – бе най-усилното време. Преди изгрев слънце отивах в кошарите – със или без махмурлук – да проверя дали някоя овца се е обагнила през нощта. Отвеждах майките с агънцата им в по-малки обори, където ги поемаше татко, а аз се заемах да почистя хранилките, да ги напълня отново, да сменя сламата и водата. Мама пък попълваше старателно списъка с новородени. По онова време не умеех да пиша. Сега мога, разбира се, Каролин ме научи, ала отначало честта се падаше на мама, която също не владееше кой знае колко четмото и писмото, ала съумяваше някак да води счетоводството.

Мама и татко обичаха да работят заедно – още една причина татко да предпочита да праща мен в града. С мама бяха като сиами близнаци. Не съм виждал други двама да се обичат толкова и същевременно да не изпитват никаква необходимост да изтъкват чувствата си. От ясно по-ясно личеше как си вдъхват сили. Бяха гледка, добра за душата.

През есента извеждахме овните на паша с овцете, та да се заемат с производството на нови пролетни агънца. Тогава работехме и на полето, поправяхме оградите, стените и покривите.

Застудееше ли много през зимата, прибирахме стадото на топло в обора и се подготвяхме за януари, когато агнетата започваха да се раждат.

Моята стихия обаче беше лятото. Сезонът на стригането. Мама и татко вършеха основната работа, а аз пътувах по-често до града – не със заклани животни за месо,

а с каруца, натоварена с вълна. През лятото посещавах по-често и местните кръчми. Всъщност им бях редовен клиент – позната гледка в дълго, закопчано догоре сако, бричове до коленете, бели чорапи и поизносена тривърха шапка. Смятах я за запазената ми марка, понеже мама казваше, че отива на косата ми (обикновено чорлава и въздълга, ала с красив пясъчен цвят, макар да се хваля сам).

Именно в кръчмите открих как няколко халби по пладне подобряват дар словото ми. Алкохолът развързва езика, всички го знаят. Отпуска юздите на задръжките. Не че трезвен бях много срамежлив, но бирата ме окуражаваше. А и парите от допълнителните сделки, сключени благодарение на алкохолната муза, покриваха разходите за алкохола. Или поне така си казвах навремето.

Имаше и друго освен глупавата идея, че впиянченият Едуард е по-добър търговец от трезвия Едуард – възгледите ми. Защото истината е, че се смятах за различен. Не, знаех, че съм различен. Понякога седях сам нощем и разбирах, че виждам света по съвсем свой начин. Сега знам какво е, ала тогава не успявах да изразя с думи усещането, че съм различен.

Заради това или въпреки това бях решил, че не искам да съм фермер цял живот. Знаех го от първия ден, когато започнах работа в стопанството. Поглеждах се, после поглеждах татко и осъзнавах, че не съм дошъл тук да си поиграя, а сетне да се прибера у дома да мечтая как разпъвам платната и отплавам в открито море. Не, това беше моето бъдеще и до края на живота си щях да отглеждам овце, да помагам на татко, да се ожения за местно момиче, да създам момчета, да ги обуча как да отглеждат овце като баща си и като дядо си. Виждах предначертаните си дни, опнати като спретнато застлано легло, и вместо да усещам топлия прилив на задоволство и щастие, ме обземаше ужас.

Такава е истината и няма начин да я представя по-благовидно. Съжалявам, татко, мир на душата ти, ала мразех работата си. След няколко бири обаче я мразех по-малко. Дали алкохолът ми помагаше да забравя неосъществените мечти? Вероятно. По онова време не се замислях. Усещах само как върху рамото ми като настръхнала котка се мъдри погнуса от начина, по който ще се стече животът ми – или по-скоро от начина, по който вече тече.

Навярно бях малко недискретен по отношение на истинските си чувства. Понякога събратята ми в кръчмата долавяха, че се надявам животът да ми отреди по-добра участ. Защо да се оправдавам? Бях млад, безочлив и нетърпелив – смъртоносно съчетание дори в най-благоприятни времена. А тогавашните определено не бяха такива.

– Смяташ се за нещо повече от нас, а?

Често го чувах. В различни варианти.

Сигурно щеше да е по-дипломатично да отричам, ала аз не го правех и в резултат се забърквах в десетки схватки. Сякаш исках да докажа, че съм по-добър от тях във всяко отношение, включително в битките. Или по свой начин защитавах честта на името си. Да, бях пияница, бях похотлив, арогантен, лекомислен. Ала не бях страхливец. О, не. Никога не се побоявах да вляза в битка.

Безразсъдството ми се развихряше с пълна сила през лятото. Тогава бях най-пиян, най-необуздан и преди всичко трън в гащите. От друга страна, тогава бях още по-склонен да помогна на млада дама в беда.

3.

Видях я в „Олд Шилейла“ – гостилница по средата на пътя между Бристол и Хадъртън, където бях редовен клиент, а понякога през лятото, докато мама и татко

стрижеха овцете във фермата, а аз пътувах по-често до града, „редовен“ означаваше, че се отбивах по няколко пъти дневно.

Признавам, че отначало не ѝ обърнах особено внимание – необичайно за мен, понеже се гордеех, че забелязвам всяка красива жена в полезрението ми, а и „Шилела“ не се славеше като притегателен център за красавици. Имаше жени, да. Определен тип жени. Това момиче обаче не беше такова – изглеждаше младо, горе-долу на моята възраст, с бяло боне и престилка. Приличаше на домашна прислужница.

Не дрехите ѝ обаче ме впечатлиха, а високият ѝ глас – в пълен контраст с външния ѝ вид. Седеше с трима мъже, до един по-големи от нея. Познах ги веднага – Том Кобли, синът му Сет и Джулиан някой си, не се сещах как му беше фамилията, но работеше за тях. И с тримата си бяхме разменяли „любезности“, макар и не юмруци. Гледаха ме отвисоко, защото смятаха, че аз ги гледам отвисоко. Харесвах ме колкото ги харесвах аз, а то не беше много. Вълчите им очички следяха похотливо момичето и издаваха долните им намерения, прикрити зад усмивките, с които я окуражаваха да пресуши халбата с бира.

Не, тя не приличаше на обичайните посетителки на гостилницата, ала явно бе решила да се държи като тях. Халбата беше горе-долу колкото нея. Тя ѝ видя дъното, обърса уста с опакото на дланта си и я стовари шумно върху масата. Мъжете я поздравиха с възторжени възгласи, поръчаха нова и несъмнено останаха доволни, когато тя се олюля леко. Навярно не вярваха на късмета си. Такава невинна сладурана да им падне в ръцете.

Наблюдавах ги как насърчават момичето да продължава да пие, възнаграждавайки с бурни аплодисменти усърдието му. Тя пресуши и втората халба, избърса отново уста, олюля се още по-силно и тримата се спогледаха. „Готови сме“, говореха очите им.

Том и Джулиан се изправиха да „я изпратят“, както се изразиха.

– Пийна доста, красавице, та се налага да те заведем у дома – обясниха.

– Да те сложим да си легнеш, а и ние да полегнем – ухили се доволно Сет, въобразявайки си, че шепне, макар да го чува всички в кръчмата.

Втрених се в гостилничаря. Той сведе очи и си издъха носа в престилката. Клиентът, седнал срещу мен от другата страна на бара, също извърна поглед. Кучи синове. По-добре да бях помолил за помощ котката, помислих си. Тряснах халбата си върху плота, станях с въздишка и излязох навън след Том Кобли и глутницата му.

Примигнах, озовал се под яркото слънце след сумрака в гостилницата. Каруцата ми чакаше на улицата и слънчасваше в зноя. До нея имаше друга – предположих, че е на Кобли. Срещу кръчмата имаше къща, сгушена в дъното на голям двор. От собственика ѝ нямаше и помен. Бяхме сами на пътя – аз, братята Кобли, Джулиан и момичето, разбира се.

– Е, Том Кобли – обадох се аз, – какво виждам в този слънчев следобед? Тримата пияници напиват беззащитно момиче...

Том Кобли пусна ръката на младата жена и тя залитна.

– Не се бъркай, Едуард Кенуей – предупреди ме той. – И ти си разпуснат пияница. Не искам съвети от непрокопсаници като теб.

Сет и Джулиан също се обърнаха към мен. Умът на момичето блуждаеше, заспал отдавна, макар тялото му още да будуваше.

– Е – усмихнах се. – Дори да съм разпуснат пияница, Том, не се налага да наливам бира в гърлата на девойките, та да ги заведе в леглото. И определено не викам приятели да ми помагат.

Лицето на Том Кобли почервения.

– Как смееш, копеле! Смятах просто да я кача в каруцата и да я закарам вкъщи.

– О, да, ще я заведеш в дома ѝ, разбира се. Загрижен съм само какво си намислил да направиш преди това.

– Загрижен си, а? Ще се загрижиш повече, щом ти счупя ребрата и носа, ако не си гледаш своята работа.

Присвих очи и погледнах към шосето. Дърветата от двете страни на черния път сияеха златисто-зелени, а в далечината, забулен в мараня, се носеше ездач.

Пристъпих напред и чувството ми за хумор – ако изобщо го имаше – се изпари сякаш от само себе си. Проговорих със стоманен глас:

– Остави момичето на мира, Том Кобли, или не отговарям за действията си.

Тримата се спогледаха. Все едно са склонни да ме послушат. Пуснаха момичето и то почти с облекчение подгъна колене, седна тежко на земята, подпря се с длан и се втренчи в нас със замъглени очи, очевидно в пълно неведение за какво спорим. Аз пък наблюдавах Том Кобли и претеглях шанса си. Спечелвал ли се бях с трима досега? Не. Защото да се изправиш срещу трима не се нарича бой, а да си търсиш боя. Хайде, Едуард Кенуей, казах си. Да, трима са, а единият е Том Кобли, който не е жълтоперо пиленце, ами връстник на баща ми. Другият обаче беше Сет Кобли, а представите ли си син, склонен да помогне на баща си да напие младо момиче, значи се досещате що за стока е – а именно гнусен червей, който по-скоро ще подмокри гащите, отколкото да отстоява своето в битка. А и бяха пияни.

От друга страна, аз също бях пиян. Да не забравяме и Джулиан, който очевидно не си поплюваше. Имах обаче спасителен план. Ездачът в далечината. Успееш ли да удържа фронта, докато той пристигне, везните вероятно щяха да се наклонят в моя полза. Окажеше ли се добър

човек, самотният ездач несъмнено щеше да спре и да ми помогне.

– Е, Том Кобли, имате предимство, очевидно е за всекиго – констатирах, – но как ще погледна майка си в очите, ако ви оставя да похитите горкото момиче?

Извих очи към пътя. Самотният ездач приближаваше. „Хайде – поощрих го мислено, – побързай.

– Е, дори да ме превърнете в кървав вързоп – продължих – и да отвлечете девойката, поне ще съм направил всичко възможно да ви затрудня. А нищо чудно да ви понасиня лицата и задниците.

Том Кобли се изплю и ме изгледа безизразно с присвити очи.

– Чудя се само докога ще бърбориш. Заемай се със задачата си, че времето не чака никого – ухили ми се злобно той.

– Аха... А и ако се забавим, клетото момиче току-виж изтрезняло, нали?

– Писна ми, Кенуей. – Той се обърна към Джулиан. – Да му дадем урок, а? О, и още нещо, преди да започнем, мастър Кенуей – не те бива дори да излъскаш обувките на майка си, от мен да го знаеш!

Жегна ме, признавам. Том Кобли, човекът с обноси и ум на бясно куче, успя да бръкне в душата ми, сякаш чувството ми за вина е отворена рана, да завърти палец в нея и да я разлюти още повече... е, ако не друго, така затвърди решимостта ми.

Джулиан се изпъчи и пристъпи напред, оголил зъби. На две крачки от мен вдигна юмруци, сниши се и поне-чи да ме блъсне с рамо. Не знам с кого бе свикнал да се бие пред кръчмите, но явно досегашните му противници бяха по-неопитни от мен, защото аз вече бях забелязал, че е десничар, и бях разгадал намеренията му. Отскочих леко настрани и изпод краката ми се вдигнаха фонтани от прахоляк. Халосах го с юмрук по брадичката и той

изкрещя от болка. Ако беше сам, щях да спечеля битката. Том Кобли обаче вече ми налиташе. Зърнах го с ъгълчето на окото си — твърде късно обаче и не успях да реагирам. В следващия момент острите му кокалчета се забиха в слепоочието ми и ме зашеметиха. Олюлях се леко, а юмруците ми се зашураха неспокосано във въздуха. Надявах се късметът ми да проработи и да нанесе сполучлив удар. За да поизравня числеността, трябваше да обезвредя поне един. Размаханите ми напосоки юмруци обаче не улучиха целта. Том Кобли отстъпи назад, а Джулиан се съвземаше от първото ми попадение със стъписваща бързина и се нахвърли да ме нападне отново.

Десният му пестник се стрелна напред и срещна брадичката ми. Завъртя ме като пумпал и едва не изгубих равновесие. Шапката ми отлетя, косата ми влезе в очите и ме заслепи. Познайте кой ме врхлеть с ритници. Онзи червей, Сет Кобли, крещейки окуражително на баща си и Джулиан. Кучият му син извади късмет. Ботушът му ме уцели по хълбока, краката ми се преплетоха и паднах. Биеш ли се, най-лошото е да паднеш. Паднеш ли, всичко свършва. През краката им виждах самотния ездач на шосето — единственото ми спасение, а вече вероятно и единствената ми надежда да се измъкна жив от схватката. Сърцето ми обаче се сви. Върху седлото не седеше мъж — търговец, който ще скочи от коня и ще ми се притече на помощ. Самотният ездач се оказа жена. Яздеше по мъжки, праметнала крака от двете страни на седлото, но личеше, че е жена. Носеше боне и светла лятна рокля. Последното, което си помислих, преди ботушите на Кобли да я скрият от погледа ми, беше колко е красива.

Е, и? Красотата нямаше как да ме спаси.

— Хей, вие тримата! Спрете веднага! — чух я да вика.

Те се обърнаха към нея и свалиха шапки, застанали един до друг като стена, та да не ме вижда как лежа и кашлям на земята.

— Какво става? — попита тя. По тона ѝ личеше, че е млада и макар и не аристократка — от състоятелно семейство и твърде добре възпитана, за да язди сама.

— Учим на обноси този младеж — обясни задъхан Том Кобли. Изморително е да риташ някого до смърт.

— Е, нима са необходими трима за целта? — поинтересува се тя.

Виждах я вече — два пъти по-красива, отколкото ми се стори отдалеч. Изпепеляваше с поглед почервенелия от унижение Том Кобли. Слезе от коня.

— А какво прави тук младата дама? — посочи момичето, седнало в пиянски ступор на земята.

— О, мадам, извинете, мадам, приятелка ни е, но пийна повечко...

Лицето на ездачката потъмня.

— Определено не ви е приятелка. Прислужница ни е и ако не се прибере у дома, преди мама да разбере, че я няма, ще бъде прислужница без работа.

Изглежда втръчено мъжете един по един.

— Познавам ви и разбирам какво точно е станало тук. Оставете младежа на мира и се махайте, ако искате простъпката да ви се размине безнаказано.

Кланяйки се робопно, Кобли и глутницата му се качиха в каруцата си и потеглиха. Жената коленичи до мен и ми проговори с променен мек глас, в който долових загриженост.

— Казвам се Каролин Скот. Семейството ми живее на Хокинс Лейн в Бристол. Позволете ми да ви заведа там и да ви превържа раните.

— Не бива, милейди — изправих се аз и се опитах да се усмихна. — Чака ме работа.

Тя стана, сбърчила чело.

— Разбирам... А правилно ли прецених ситуацията?

Взех си шапката и я заизтупвах от прахоляка. Сега изглеждаше още по-дрипава.

– Да, милейди.

– Значи ви дължа благодарност. Роуз също, щом из-
трезнее. Своенравно момиче е, не е от най-сговорчивите
прислужници, но въпреки това не искам да страда, защото
е лудетина.

В онзи момент реших, че Каролин е ангел, и докато ѝ
помагах да се настани на седлото, прегърнала Роуз, която
се олюляваше над врата на коня, внезапно ме осени идея.

– Ще ви видя ли отново, милейди? За да ви благодаря,
както подобава, когато изглеждам малко по-представи-
телно от сега?

Тя ме погледна тъжно.

– Опасявам се, че татко не би ми разрешил – отвърна,
дръпна поводите и препусна.

Същата вечер седях под сламения покрив на къщата
ни и се взирах в пасбищата, докато слънцето се скриваше
зад хълмовете. Обикновено в такива моменти мислех как
да избягам от отреденото ми бъдеще.

Онази нощ мислех за Каролин. Каролин Скот от Хо-
кинс Лейн.

4.

Два дни по-късно ме събуди писък. Надянах си бър-
зо бричовите и изскочих от стаята с незакопчана риза,
навличайки ботушите си на бос крак. Познах кой вика.
Беше мама. След секунди виковете заглъхнаха в хлипане,
заменени от татковите ругатни. Тихи ругатни на човек,
чиято правота са доказали.

След боя в „Олд Шилейла“ се върнах в гостилницата да
се погрижа за раните и синините си. Да притъпя болката,
така да се каже. А има ли по-добър начин от едно-две пи-
тиета? Когато най-сетне се прибрах у дома, бях порядъчно

пиян и приличах на ветеран от войната – с подуто лице,
посинен врат и разкъсани дрехи.

Татко се ядоса, разбира се. Скарахме се и засрамено
признавам, че езикът ми не беше за пред мама. Татко се
разяри и от това, естествено, и ме зашлеви. Разгневи го
най-вече фактът, че съм участвал в пиянска свада (така
я нарече, защото не успях да го убедя, че съм защитавал
честта на дама и че на мое място той би постъпил по
същия начин) в работно време. Той виждаше тях – измо-
рени от усиления труд, и мен – необуздан пияница, петнящ
доброто име на семейство Кенуей, а в този случай – за-
бъркал неприятности и за в бъдеще.

– Точно с нехранимайковците Кобли ли намери да
се счепкаш? – възмути се той. – Няма да спрат дотук,
да знаеш!

След два дни изтичах призори в предния двор и видях
татко, облечен в работните дрехи, да успокоява мама, ко-
ято бе заровила глава в гърдите му и хлипаше тихо с гръб
към онова, което лежеше на земята. Дланта ми се стрелна
към устата, щом забелязах какво ги е поздравило пред
прага – две убити овце с прерязани гърла се валяха една
до друга в почернялата от кръв пръст. Бяха ги оставили
там, та да разберем, че не са жертва на лисица или диво
куче. Да разберем, че не са убити случайно.

Предупреждение. Мъст.

– Кобли! – процедих през зъби, усещайки как гневът
се надига у мен като кипнала вода, примесен с остро,
парещо чувство за вина. Всички знаехме, че причината е
моята постъпка. Татко не ме погледна. По лицето му се
четеше разбираема тъга и безпокойство. Както споменах,
той бе уважаван човек и се радваше на облагите от уваже-
нието – дори конкурентите му се отнасяха почтително към
него. Не харесваше семейство Кобли, разбира се – кой ги
харесваше? – но никога не си навличаше неприятности с
когото и да било. Случваше ни се за пръв път.